Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: ”Poetiske Skrifter I”, i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873129984/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Da vifter Buskene i Morgenvinde,
Da lyder Nattergalens fierne Sang,
Da rødmer Solen mildt fra Fieldets Tinde,
Da dufter Blomsten fra den grønne Vang.
Og langsomt triner frem en ung Hyrdinde,
Paa Armen bærer hun en Fiederham.
Sørgmodigt smiler hendes røde Kinder,
Hun lægger den paa Græsset og forsvinder.

Og flux Minona sig i Hammen klæder,
Høit svinger hun sig med behiertet Aand.
Ei længer hendes brustne Øie græder,
Hun flagrer hen i sieldne Klædebond.
De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
Dem dræber hun med Saxen i sin Haand.
Med Kiempekraft hun sine Vinger slaaer;
Men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun i lave Luft det klynker;
Hun lytter med et rovbegierligt Mod?
Med Ørnens Flugt hun ned paa Stranden synker.
Den er besprængt med Haralds varme Blod!
Hun blusser smilende, ei hun sig ynker.
Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod.
Det eneste som Ravnen lod tilbage,
Hans Troskabspandt i Elskovs hulde Dage!

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
Saa rædsomt hendes blege Læber lee.
Hver Fugl hun møder i sin vilde Lyst
Den klipper hendes skarpe Sax i tree.
Da hæver Ravnen sig til sidste Dyst —
Hun klipper som hun klippede i Snee!

Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,
De skylle maanbestraalt paa runde Stene.
Vemodigt Strandens Piil med Løvet hænger,
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa sig Stiernen mat fremtrænger.
En sølvklar Skye ved Maanen flyder ene.
Det er Minona døende som svæver.
Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver!

NATUR-TEMPERAMENTER.

Phlegma.

Østens lange, blege Strimmel
Breder ud sin hvide Fold.
Stiernen døer paa matte Himmel,
Luften er saa vaad og kold.
Perleduggens tætte Vrimmel
Glindser fra den grønne Vold.
Langsomt følger Bonden Ploven,
Velter fugtigtunge Jord.
Taus og sort sig hvælver Skoven,
Uden Sange, uden Ord!
Fieldet staar saa stump i Taagen.
Hisset Valmuebusken groer.
Nattens høitidsfulde Time
Hen i Evigheden foer.
Ingen Kirkeklokker kime
Dødninger af dunkle Jord.
Træt af store Midnatscene